

Т

Размишления за
Троицата

Никола Димитров

Размишления за Троицата

Много неща в света са троичност:

- 1). Бог е Отец, Син и Свети Дух.
- 2). Хората имат дух, душа и тяло.
- 3). Библията говори за първо, второ и трето небе.
- 4). Глаголните времена включват сегашно, минало и бъдеще.
- 5). Пространството се определя от дължина, ширина и височина.
- 6). Материята е в твърдо, течно или газообразно състояние.
- 7). Семейството се оформя от мъж, жена и дете.
- 8). В атома има протони, електрони и неутрони.
- 9). Материалният свят обхваща време, пространство и материя.
- 10). Има още множество примери.

В тази мини-книжка не бих искал да се фокусирам върху определение за Троицата, понеже е меко казано смехотворно да се опитваме да дефинираме Бога. По-скоро бих искал да наблегна на факта, че същността на Бога е троична, тоест, основана на любов и взаимоотношение. Това е естетството на Бога - Той е троичен.

Никой в Стария завет не познаваше Бог като Баща - Исус Го определи като такъв, не защото Отец е баща на Исус в буквалния смисъл (Сам Исус е наречен Бог и като такъв няма как да бъде син на друг Бог – освен, разбира се, в идеите на Гръцката пантеистична митология и планината Олимп). Исус Го определи като такъв, за да покаже взаимоотношението и любовта в Троицата, между Отец, Син и Свети Дух.

И така, важното в Троицата е:

- 1). Взаимоотношението
- 2). Взаимодействието
- 3). Любовта

4). Предаването и приемането на естеството на Бога

5). Енергията

6). Силата

7). Циркулиращото присъствие

8). Тайнството

9). Божественият синхрон

10). Божественото съработване

11). Потокът на живото-творящата и живото-даваща енергия

12). Споделеният живот

Чрез идеята за Троицата Бог отправя покана и към нас да станем своего рода **четвъртият** в Троицата – не като богове, а в контекста на взаимоотношение, взаимодействие, любов, предаване и приемане, присъствие, синхрон и споделен живот.

Ричард Рор казва, че при тази покана Троицата не гледа ние да сме свършени преди да

приемем поканата, нито да сме прави доктринално, нито да принадлежим на някаква специфична деноминация, нито да сме супер разбиращи всичко.

Единственото, което се изисква е да сме желаещи да танцуваме този *танц* на взаимоотношение; да се доверим на тази любов; да бъдем уязвими и предаващи се на Бога; да бъдем честни и искрени.

В момента, в който влезем в този поток, ние също започваме да приемаме и да се променяме от слава към слава, от предаването на Духа Господен и ставаме ново (обновено и постоянно обновяващо се) творение, разширение на Божеството.

Книгата Ефесяни казва, че ние бяхме в Христос още от създаването на света. С други думи, ние не сме като другите творения, а сме по-скоро разширение на Божеството, в друга форма и същност, но по благодат привлечени от Бога и съработващи се с Бога.

Това е голямо тайнство. Човек се превръща в това, което обича. На най-простичко ниво, ако обичаме футбола, най-вероятно ще станем нещо свързано с него - футболисти, коментатори, анализатори или най-малкото

запалянковци. Ако обичаме физиката, едва ли ще си губим времето с мачове, нали? Ще се развиваме в тази област. Така е с всичко. Човек е готов да остави всичко и всички, за да преследва обектът на любовта си, в професионален план и във взаимоотношенията.

Бог толкова **обикна**, че накрая стана това, което беше обекта на Неговата любов - стана човек. Представете ли си? Идеята каква е? Толкова да ни привлече и така и ние да влезем в Неговия троичен поток и така и ние да Го обикнем, че и ние да се превърнем в обекта на нашата любов - тоест и ние да станем Божествени, да се обожествим, чрез Неговата благодат и слава, гледайки Неговия образ, да заприличваме все повече и повече на Него. Теологичният термин за това е **теоза**.

Бих искал отново да се позова на Ричард Рор, в контекста на определяне какво е грях. Не говорим просто за някакъв морален провал, макар, че грехът е **и** това. Не говорим и за някакво болестно състояние, макар, че грехът е **и** това. В контекста на Троицата и поканата на Троицата ние да станем част от потока - грях е всичко, което ни изкарва от този поток; всичко, което ни изкарва от взаимоотношението; всичко, което ни изкарва

от кръговрата на Божествения живот. Това е наша отговорност, да стоим **в** потока.

Тогава ще разберем, че Бог не е морално-юридически казус (религиозен ритуал или легалистична система). Ние не сме наказвани **за** греховете ни в контекста на морален провал; а сме наказвани **от** греховете ни, в контекста на последствие от това, че сме излезли от потока. Както когато човек излезе изпод чадъра по време на проливен дъжд - пороят, който ще се изсипе върху тялото му **не** е наказание, а следствие от решението му да излезе от протекцията на чадъра.

Да стоим в потока е **доста по-трудно** отколкото просто да спазваме 10 заповеди. Има описани няколко човека дори в Стария завет, които бяха **непорочни** спрямо закона, така че не е чак толкова невъзможно да се спазват заповеди. Но е много по-трудно и изисква целия ни фокус, концентрация, предаване, благодат от Бога, сила и всичко останало, за да стоим в потока, а стоим ли в него, няма как да бъдем докоснати от бурите около нас.

Псалм 91 твърди, че 1000 ще паднат от едната страна и 10 000 от другата, но за кого става дума? За онзи, които **стои под покрива на**

***Всевишния и пребъдва под сянката на
Всемогъщия. Ако същият излезе от сянката,
от покрива, от потока – няма как да очаква
спасение.***

Бог да ви благослови!